

PETRA WERKT IN EEN ABORTUSKLINIEK

‘VERDRIETIG MAAR DANKBAAR WERK’

Werken in een abortuskliniek. ‘Dat moet pittig zijn’, hoort Petra Sanders (44) vaak van mensen in haar omgeving. Petra begeleidt vrouwen die in de kliniek in Groningen (Stimezo) komen, of dat nu voor informatie is of voor een behandeling. En ja, dat is soms pittig. “Maar ook heel dankbaar werk, omdat je een steentje bij kan dragen aan een moeilijke keuze.”

Wat heb je hiervoor voor een werk gedaan?

“Na mijn HBO-V opleiding heb als verpleegkundige bij de GGD gewerkt in de preventie en voorlichting. De laatste jaren waren soa’s en seksualiteitshulpverlening mijn vakgebied. Ik verwees vrouwen soms door naar de abortuskliniek en vond het wel prettig om te weten hoe het daar in zijn werk gaat. Daar ben ik dus ingedoken. Op enig moment heb ik op een baan in de kliniek gesolliciteerd. Ik werk daar nu twee jaar. Het is mooi werk waarin ik mijn kennis en kunde over soa’s, seksualiteit en aanverwante onderwerpen kan combineren met praktiserend werken.”

Welke werkzaamheden voer je uit?

“Ik voer gesprekken met vrouwen die hier voor een abortus komen. Die gesprekken zijn erg belangrijk, omdat daaruit naar voren komt of iemand de juiste beslissing neemt. Ook assisteer ik de arts bij de abortus. Dat kan een medicamenteuze behandeling (abortuspil) zijn of een zuigcurettage. Daarnaast geef ik nog voorlichting over anticonceptie en komen studenten die in de hulpverlening gaan werken weleens meelopen. Zo krijgen ze een beeld van ons werk en weten ze waar ze toekomstige cliënten naartoe verwijzen.”

Wat vind je mooi aan je werk?

“Je werkt met een diverse doelgroep. De vrouwen die hier komen zijn echt een doorsnede van de samenleving. Elke vrouw heeft haar eigen verhaal en reden om met ons in gesprek te gaan. Niet iedereen komt overigens voor abortus, het kan ook voor een informatieaanvraag zijn. Hulp verlenen in de vorm van voorlichting en in gesprek gaan, vind ik heel prettig. Je probeert aan te sluiten op de belevingswereld van een vrouw en eventueel haar partner en helpt haar of hen een stapje verder in die moeilijk te maken keuze. Dat is heel mooi en dankbaar werk.”

Waar ben je trots op?

“Dat ik mijn werk kan doen in een mooi team. We doen het werk samen, wat heel belangrijk is. Er zijn altijd situaties die je raken, gesprekken die niet eenduidig zijn. Als je bijvoorbeeld een vrouw spreekt van wie je niet zeker weet of de keuze voor abortus juist is voor haar, dan kan dat op je eigen gevoel inspelen. Het is ook deels je intuïtie die je in dit vak moet inzetten en soms is het lastig om duidelijkheid in een situatie te krijgen. Gelukkig kan ik dit goed bespreken met collega’s. Zo voelt het niet meer als ‘mijn probleem’ en je neemt je gevoel of twijfel niet mee naar huis.”

Wat vind je lastig?

“Waar je als hulpverlener altijd bang voor bent, is dat je een verkeerde inschatting hebt gemaakt en dat je toch had moeten besluiten om niet tot behandeling over te gaan. We proberen met heel veel moeite, inzet en kunde te achterhalen wat de juiste

“Er zijn altijd situaties die je raken”

12 INTERVIEW

beslissing is en of de vrouw daar volledig achter staat. Maar het gebeurt af en toe dat een vrouw achteraf spijt heeft van haar keuze. Als dat gebeurt, kijken we altijd kritisch naar hoe dat heeft kunnen gebeuren. Waar ligt het aan? Hadden we het kunnen voorkomen? Hoe kunnen we dit in de toekomst voorkomen? Maar het blijft mensenwerk. Dat is heel mooi, maar ook kwetsbaar.”

Neem je dat jezelf kwalijk, als een vrouw later spijt heeft van haar keuze?

“We kijken altijd heel uitgebreid naar de situatie. Uiteindelijk zijn we allemaal mensen; iedereen kan een keuze maken waar hij of zij later spijt van heeft, ook al zijn alle juiste stappen gezet. We kunnen als hulpverleners helaas niet alles voorkomen. Als zoiets gebeurt, bespreken we dat altijd in het team, zodat een eventueel schuldgevoel niet blijft hangen. Het blijft natuurlijk ook de vrouw zelf die beslist.”

Hoe ga je met het verdriet in je werk om?

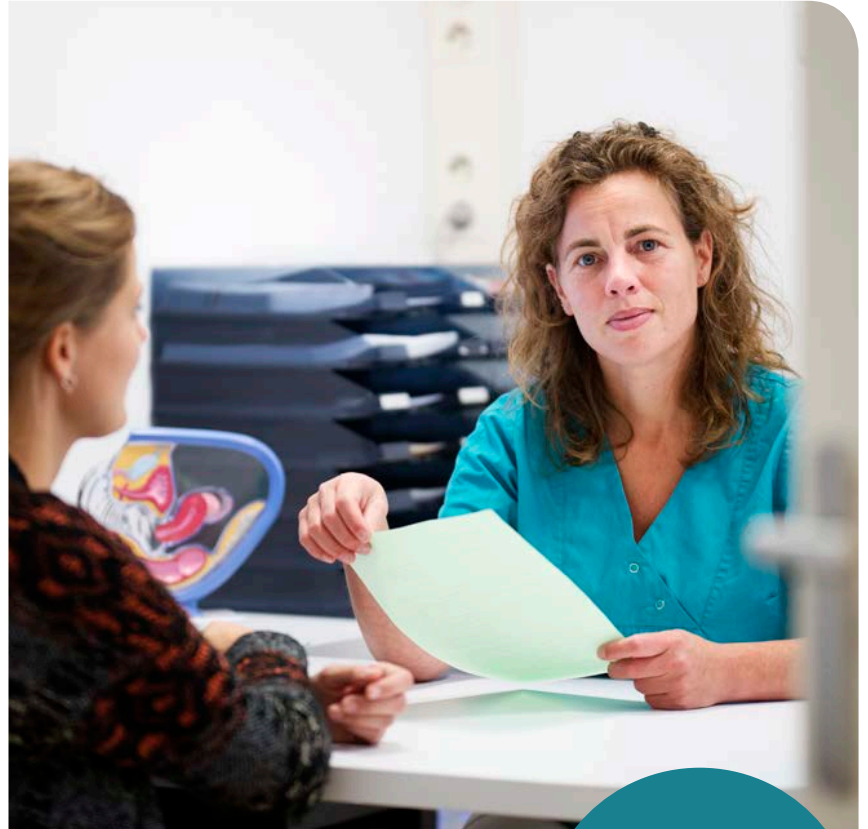
“Qua eigen emotie maakt het een verschil of je nog maar net in het vak zit of al langer. Dat maakt dat je situaties anders benadert en je kunt er natuurlijk over praten met collega’s. Ik begrijp het verdriet van de vrouwen. Toch is het ook goed om te zien dat de meeste vrouwen vrede krijgen met de gemaakte keuze. Als die keuze eenmaal – volgens de goede stappen en onder begeleiding – is gemaakt, zie je vaak een soort opluchting en kan het verdriet een plek krijgen. Dan kunnen ze verder. Dat wij ze kunnen helpen bij de besluitvorming geeft voldoening.”

Hoe zien anderen je werk?

“Wisselend. Mijn werk is niet altijd even makkelijk te bespreken, vooral niet als iemand op een feestje vraagt wat ik doe. Ik tast dan altijd af in hoeverre ik erover kan vertellen. Soms zeg ik ook alleen dat ik verpleegkundige ben. De reactie van de meeste mensen is dat het ze een pittig beroep lijkt. Er wordt nog steeds niet makkelijk over het onderwerp abortus gesproken. Zelfs in mijn eigen omgeving zijn er maar weinig mensen die de discussie erover aangaan. Ik probeer altijd te laten zien dat mijn vak en ook abortus er mogen zijn. En dat elke vrouw in zo’n situatie terecht kan komen.”

Krijg je weleens negatieve reacties op je werk?

“Tot nu toe heb ik die niet gehad. Er zijn wel veel vrouwen, met of zonder partner, die in de kliniek

Petra Sanders (44)

Iedereen kan een keuze maken waar hij of zij later spijt van heeft, ook al zijn alle juiste stappen gezet.

“Het blijft mensenwerk. Mooi, maar heel kwetsbaar”

komen en aangeven tegen abortus te zijn, maar tóch voor een abortus kiezen. Haar of hun situatie laat het op dat moment gewoon niet anders toe.”

Als je iets zou kunnen veranderen in je werk, wat zou dat dan zijn?

“In mijn werk zou ik niet veel willen veranderen. Ik zou het wel prettig vinden als er in de maatschappij openlijker over abortus gesproken zou kunnen worden. Er zijn best veel vrouwen die met abortus in aanraking komen of zijn geweest, maar omdat er zo’n taboe op rust, kunnen ze er moeilijk over praten. Ze zijn vaak bang voor de mening van anderen. Dat houdt de taboesfeer ook in stand natuurlijk. Het zou mooi zijn als zo’n gesprek makkelijker kan plaatsvinden en dat mensen niet meteen oordelen over andermans keuze.”